

[Stats- og udenrigsministeren.]

fremførte betragtninger kan foranledige mig til at svare ganske kort.

Det ærede medlem hr. Lannung rejste spørgsmålet, om vi ville tage sagen op til fornyet overvejelse, hvis Europarådets ministerkomité på ny ved en behandling af spørgsmålet om at fremsende oplysninger om mindretallets stilling skulle komme til et andet standpunkt end tidligere. Jeg har hertil kun at sige, at det er klart, at bringes spørgsmålet frem på ny for ministerkomiteen, må vi se på det, og det er muligt, vi kan se det ud fra en anden synsvinkel, end vi gjorde sidst. Vi skal i hvert fald tage problemet op til en saglig behandling.

Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen understregede i forbindelse med omtalen af forsvaret, at det var på tide, at der kom en offentlig debat derom. Han understregede, at han i sine udtalelser herom i Dagens Nyheder havde fået tilslutning fra forsvarsministeren, og spurgte mig, på hvilken måde vi tænkte os fra regeringens side at bringe spørgsmålet frem til en almindelig offentlig debat. Jeg ved ikke, hvordan jeg konkret skal besvare det ærede medlems spørgsmål ved denne lejlighed. Rettest ville det vel være, hvis hele spørgsmålet gøres til genstand for en offentlig debat, i samme øjeblik der foreligger en betænkning fra forsvarskommissionen, men i øvrigt vil det ærede medlem sikkert være enig med mig i, at der allerede nu foregår en temmelig livlig debat rundt omkring i landet om forsvarsproblemerne, og det altså er noget, de fleste beskæftiger sig med. Mit synspunkt er, at den almindelige debat med rimelighed bør finde sted på det tidspunkt, da regeringens og partiernes standpunkter er klart formuleret efter en forhandling i kommissionen, fordi jeg tror, det vil give den sundeste debat. Om det svar helt tilfredsstillende det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, eller om det ærede medlem har en videregående betragtning bag sit spørgsmål, tør jeg ikke sige med bestemt, men det er i hvert fald den besvarelse, jeg i øjeblikket vil give det ærede medlem.

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft har rejst spørgsmålet om betalingen af omkostningerne ved rydningen af Suezkanalen, og i denne forbindelse understregede det ærede medlem de danske rederes særlige

situation. Jeg er fuldstændig klar over, at der her ligger et problem. Forholdet er, at hvis den ordening, som Danmark var fortaler for i De Forenede Nationer, var blevet gennemført, nemlig at omkostningerne simpelt hen var blevet pålagt landene efter den sædvanlige bidragskala, ville Danmark være kommet til at betale et halvt hundrede tusind dollars eller sådan noget lignende. Om der på basis heraf bør træffes en aftale med rederne på et senere tidspunkt, tør jeg ikke sige, alene af den grund, at spørgsmålet ikke har været forhandlet i regeringen og en udtalelse derfor fra min side ville være en fuldstændig personlig udtalelse, hvad jeg i denne sammenhæng ikke synes kan være tilfredsstillende for nogen part. Jeg foretrækker altså at svare det ærede medlem, at vi er opmærksom på problemet, og det vil blive gjort til genstand for omhyggelige overvejelser, og så kan vi senere, når det høje ting skal beskæftige sig med sagen, få lejlighed til nærmere at diskutere hele fremgangsmåden.

Til det ærede medlem hr. Aksel Larsen skal jeg kun gøre et par enkelte bemærkninger. Det ærede medlem hævdede, at regeringen i Alger-, Cypren- og Vest Ny Guineaspørgsmålene, som han udtrykte sig, så åbenbart tager stilling for visse imperialistiske lande imod folkene, som kæmper for deres landes statslige selvstændighed og for deres nationale selvbestemmelsesret. Jeg må sige, at denne påstand ingen forbindelse har med virkeligheden. Den danske regering tager ikke stilling til problemerne ud fra sådanne klichéagtige betragtninger som dem, der her er anvendt af det ærede medlem. Disse problemer er i det hele så komplicerede og har så mange sider, at man næppe i sin politik kan lade sig lede af generelle betragtninger, eller man kan måske sige generalisationer. Det gælder både hvad angår Alger og Cypren. Heller ikke problemet om Vest Ny Guinea — eller Vest Irian — kan løses blot ved en sådan dogmatisk anvendelse af selvbestemmelsesretsprincippet. Der er ikke fra indonesisk side blevet krævet, at der skulle finde en folkeafstemning sted på Ny Guinea, men at området uden videre skulle overdrages til Indonesien. Den venkabelige og indtrængende henvendelse, som Danmark rettede til Indonesiens regering, havde ikke noget at gøre med løs-